

Đi tìm "hương đạo" trong đời!

Thiện Nhân

Quý vị đang cầm trên tay tập san "Hương Đạo" - một cái tên mang nhiều ý nghĩa rất sâu xa, nhưng tựu trung vẫn là một phương tiện nhắc nhở cho mọi người về những cái hay, cái đẹp, đáng noi theo trong đạo Phật. Tuy nhiên, vì đạo Phật là đạo Giác Ngộ, nghĩa là tự mỗi người phải tự mình tìm thấy những cái hay, cái đẹp để noi theo, chớ không có một sự bắt buộc nào. Hoà thượng Thích Thanh Từ mấy năm trước đây có đến Melbourne giảng dạy về 'Cái tự do trong đạo Phật' cũng nắm trong ý nghĩa giác ngộ của đạo Phật vừa nêu.

Vì Đạo Phật quá bao la, người viết trong lãnh vực này luôn luôn thấy rất khó khăn không biết bắt đầu từ đâu và chấm dứt ở đâu để công hiến cho đời một chút "hương đạo". Tuy nhiên viết có một chút "hương đạo" cũng không phải là chuyện dễ làm, bởi vì nếu không khéo thì lại bị chỉ trích, bị cho là muốn "dạy đời"!

Thôi thì dù sao, Đức Phật cũng từng dạy, "đời là biển khổ"; ở đâu cũng có khổ; ở hoàn cảnh nào cũng có cái khổ của nó; ngay cả khi người ta noi theo tâm từ bi mà làm việc thiện, việc cứu giúp người trong cơn nghèo khó, bệnh tật, cũng bị coi là có tội "làm công việc của người có thẩm quyền"! Cái lỗi không xương nhiều đường lắt léo, "khi thương trái ấu cũng tròn, khi ghét thì trái bồ hòn cũng méo" là vậy thôi!

Bây giờ đến phiên chúng ta, những người đang sống trong tinh thần đạo Phật, biết tránh điều ác và biết chọn điều lành để làm; đó là người có cái tâm từ bi. Thế nên chúng ta đâu có thể nào coi các việc từ thiện là sai quấy? Chúng ta đâu có thể nào coi bao nhiêu nỗ lực của tổ chức Vabat từ nhiều năm nay làm công việc mổ mắt cho người nghèo khó bệnh tật trong nước là một việc làm sai quấy? Cho dù là bất cứ lý do nào đi nữa, chúng ta là những người sống có đạo đức, có lý trí sáng suốt và có lương tâm thức tỉnh thì không thể nào cho

rằng các công việc từ thiện giúp trẻ mồ côi, tàn phế, bệnh tật tại Việt Nam là việc làm của người khác, không nên rờ vào?

Ấy vậy mà cũng có người vì lý do này hay lý do khác tại hải ngoại này đã cho rằng những việc từ thiện giúp người trong nước là vô tình giúp cho chính quyền địa phương một tay để họ được rảnh rỗi mà tiếp tục ngồi chơi xơi nước!

Nghĩ như vậy chúng ta có phải là quá nhẩn tâm hay không? Tại hải ngoại này, dù sao ai cũng có điều kiện hơn những người nghèo khó, bệnh tật ở trong nước. Họ là nạn nhân của thời đại, chúng ta không thể nhẩn tâm, cho dù với bất cứ lý do cao cả nào, để ngoảnh mặt làm ngơ. Hay tệ hơn, cho dù với bất cứ lý do nào đi nữa, nếu cá nhân mình không làm hay không đóng góp gì cho những công việc từ thiện vừa nêu, thì cũng không thể nhẩn tâm chỉ trích hay cố tìm các lý lẽ để biện minh cho thái độ vô tình hay thờ ơ của chính mình.

Như đã nêu ở trên, việc làm từ thiện là do cái tâm từ bi của mỗi người trong ý thức và sự giác ngộ cá nhân. Tùy theo hoàn cảnh mà đóng góp; có nhiều góp nhiều, có ít thì ta góp ít; không ai chê trách hay bình phẩm về số lượng đóng góp của mình. Thậm chí, nếu mình không tham gia các công tác từ thiện vì bất cứ lý do nào, cũng không cần và không nên tìm lý lẽ để biện minh. Cứ im lặng cũng là một độ "đạo đức" rồi, hơn là lên tiếng chê bai, chỉ trích để biện minh cho lập trường hay quan điểm cá nhân của mình.

Người viết ước mong rằng bài này sẽ không bị cho là có tính cách "dạy đời"; vì đời là nghiệp chướng khổ đau muôn trùng, muôn mặt, chính đức Phật cũng đã không "dạy" nổi được "đời" thì làm sao một kẻ phàm phu tục tử như cá nhân người viết có thể làm được!

Chính vì trong cuộc đời này còn có nhiều người ngoan cố, bất nhân, mất trí, mãi mê coi trọng cái tôi của mình, nhìn người khác bằng thái độ cống cao ngã mạng, chỉ vì tham lam, ganh tỵ, hẹp hòi; nên cuộc đời vẫn còn tiếp tục là "bể khổ".

Thiện Nhân

Melbourne, mùa Thu 2006

